

Склярова С.С.

ВИКОРИСТАННЯ ПРОБЛЕМНОГО ПІДХОДУ ДО НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНІЙ МОВИ

Проблемне навчання передбачає послідовні й цілеспрямовані пізнавальні завдання, які студенти розв'язуючи під керівництвом вчителя й активно засвоюють нові знання. Використання теоретичних та експериментальних завдань само по собі ще не робить навчання проблемним. Завдання стає пізнавальною проблемою, якщо воно потребує роздумів над проблемою, викликає в студентів пізнавальний інтерес, спирається на попередній досвід. За галуззю і місцем виникнення розрізняють такі навчальні проблеми: 1. Предметна – виникає в межах одного предмета і розв'язується засобами і методами цього предмету; 2. Міжпредметні – виникають у навчальному процесі в результаті між предметних зв'язків і зв'язку навчання з життям, вирішуються методами різних предметів. 3. Урочні – умовно їх можна назвати навчальними, виникають безпосередньо під час уроку, вирішуються колективно або індивідуально під керівництвом викладача. 4. Позааудиторні – виникають у процесі виконання домашніх завдань у поза аудиторній роботі, в життєвому досвіді студентів, вирішуються переважно індивідуально. Залежно від ролі в навчальному процесі проблеми поділяють: 1. Основні – на початку заняття викладач ставить основну проблему заняття і тему, яка активізує пізнавальну діяльність студентів щодо всього матеріалу заняття. Нерідко це єдина проблема, розв'язання якої забезпечує успішне вивчення всієї теми; 2. Допоміжні – основна проблема інколи непосильна для самостійного розв'язання, тому викладач ділить матеріал на частини і ставить допоміжні проблеми. Це дає змогу не лише поетапно вирішувати проблему, а й формує самостійність. Щодо способів розв'язання виділяють такі проблеми: 1. Фронтальна – проблема, яку ставлять перед усіма студентами і вирішують зусиллям всіх студентів; 2. Групова – вирішується окремо групою студентів. Групи можуть розв'язувати одну загальну або кожна свою окрему проблему. 3. Індивідуальна – проблема, яку ставить сам студент або викладач, але, як правило, вирішує студент самостійно.

Важливий компонент проблемного навчання – проблемна ситуація, тобто ситуація, для оволодіння якою студент або колектив мають знати і застосовувати нові для себе знання чи способи дії. Проблемні ситуації створюють різними способами: - Зіткнення студентів з життєвими явищами, факторами, які потребують теоретичного обґрунтування. - Використання навчальних і життєвих ситуацій. - Постановкою дослідницьких завдань студентам. - Спонуванням студентів до аналізу фактів і явищ дійсності, зіткненням їх із життєвими уявленнями і науковими поняттями про ці фактори. - Спонування студентів до порівняння, зіставлення,

протиставлення фактів, явищ, правил, дій, внаслідок яких виникають проблемні ситуації. - Ознайомлення студентів з факторами, які на перший погляд не мають пояснення, що в історії науки зумовило постановку наукових проблем.

Кожному виду проблемного навчання відповідає певний метод: першому – проблемний виклад знань (учитель розподіляє „ембріологію істини” конкретної науки, демонструє еталон проблемного мислення); другому – частково науковий (вчитель створює проблемну ситуацію, сам формує проблему та залучає студентів до її розв’язання); пошуковий (вчитель створює проблемну ситуацію, формулює проблему, а студенти розв’язують її самостійно); третьому – дослідницький (учні самі визначають проблему, формулюють і вирішують її).